

Jezdec

A close-up photograph of a woman in equestrian attire leaning over a brown horse. The woman is wearing a grey helmet, a light grey long-sleeved shirt, a dark blue vest, and dark riding boots. She is smiling and looking down at the horse. The horse is brown with a prominent white blaze on its face and is wearing a black halter. The background is a soft, out-of-focus outdoor setting.

Viktorie Valentinova

Viktorie Valentinova

Jezdec 2

1

„Nacválej si,“ křikl trenér. Stále stejně vážný a přísný, co se ježdění týče.

Pan Buchman - statný, neskutečně silný hřebec - vzal mou pobídku a dost nepohodlně naskočil do cvalu. To chtěl George. Já už bych raději slezla. Ten kůň byl šílený a při ježdění na něm se mi strachem třásl snad úplně všechno. Párkrát skočil nahoru a dopředu a jeho cval se ustálil. Pominu jeho netaktnost a vzpurnost, celkem dobře se vodil. Tím myslím, že byl jemný a reagoval na sebemenší tlak oteží. To bylo asi jeho první a poslední pozitivum. Jakmile uviděl skok, rozletěl se jako raketa právě vystřelená do kosmu. Nemohla jsem ho udržet, jakou měl sílu. Dělal jsem tedy to, co umím nejlépe - držela se ho jako klíště a doufala, že přežijeme.

George přivezl Buchmana v prosinci těsně před Vánoci. Řeknete si, jaký hezký dáreček. Ačkoliv hezký byl, už ne tak poslušný. Buchman byl má nová posila do nadcházející sezóny. Na podzim mě oslovil jeden pán a nabídl mi účast v národní reprezentaci. Stále jsem to nezpracovala. Nikdy jsem nad tím nepřemýšlela. Pořád se považuji za tu holku z jezdecké školičky. Pořád, nic se nezměnilo. Jen jsem trochu vyrostla.

Bohužel, bohudík všechno, ať už se budeme bavit o čemkoliv, má své ale. Být členem reprezentace si žádalo nové posily. Tudíž z mé představy tří, maximálně čtyř koní na sezónu, zcela sešlo. Buchman nebyl jediná posila. Ray po minulé sezóně prodal Amazona, který se mnou už výš skákat nemohl. Sto třicet bychom chodit mohli, ale tam naše výkonnost končila. Já ale potřebovala chodit vyšší a náročnější parkury než doteď. Z koní jako konička, snu malé dívenky, se stal opravdový zájem. Jsem v tom ponořená až po uši. Namísto Amazona jsem dostala druhého hřebce s velice originálním jménem - Mc'Friday. Takové dvojče Buchmana, ale nebyli nijak pokrevně příbuzní. Zkrátka oba oplývali až moc velkou silou, chodili stejné soutěže a neradi dlouho stáli na místě. Potřebovali neustále zaměstnávat, tedy dvakrát tolik práce než například Mercedes. Nejsem z nich však tak nadšená jako George nebo Ray. Vlastně ti dva jsou důvod, proč je ještě jezdím. Dle jejich mínění mají cenné zkušenosti, ale během našich prvních tréninků jsem vypilovala možná tak rychlý seskok. Jednou dokonce obohacený o natržené obočí. Buchman tenkrát vyskočil příliš vysoko, já se neudržela a spadla přímo do stojanů. Jenže můžu se na ně zlobit? Vyskakovat do nebes mají v krvi. Pamatuju si, když jsem se vrátila z nemocnice se sešitým obočím. Měla jsem v plánu jít přímo k Georgeovi a odřeknout Buchmana. No, nebýt Raye, už ho nejezdím. Byla jsem tehdy z toho pádu dost zaslepená zlostí a on mě zachránil před unáhleným rozhodnutím. Následující den mi došlo, že za Buchmana a Mc'Fridaye můžu být jen a jen ráda, protože z jistého pohledu jsou dokonalí. Buchman nebyl zlý kůň. Ani Mc'Friday. Jejich poslední majitel říkal, že mají pro

skákáni příliš velkou vášně. Skok by neodmítli. Samozřejmě nikdy neříkej nikdy. Pokud nemluvíme o Rachel, která skáče všechno za jakékoliv situace. Na základě tohoto jsem se rozhodla počkat na den, kdy si Buchmana s Mc' Fridayem zamiluju stejně jako Rachel nebo Mercedes. Možná ne tolik, ale alespoň z poloviny.

Na letošní sezónu jsou tedy připraveni Buchman, Mc'Friday, Mercedes, Rachel a Rocher. S ním bude bohužel poslední. Ani už nejsem smutná. Poprvé, když mě George se svým plánem seznámil, brečela jsem jako malá. George mu však zajistil skvělé zázemí. Poputuje k jedné malé holčičce, která ještě tento rok absolvuje na ponících a posléze dostane Rochera pro přechod z poníků na velké koně. Ani jeden z nich se nemůže mít lépe. Rocher bude skákat výšku, kterou má zažitou, a holčička dostane koně, který ji bezpečně provede přes těžší parkury. Rocher bude pokračovat v tom, co umí nejlépe. Ukáže, jak moc záleží na důvěře. S Mercedes i Rachel jsem na sezónu připravená. Hřebci mají obrovské naděje, ale zatím je neumím využít. Sotva spolu přejdeme jednoduché parkury. Ale v nich chyba není. Je ve mně. Proto je jediným úkolem pro tuto sezónu se s nimi sžít.

Zrovna dnes představoval Buchman něco jako šílenou pohromu. Byl nabitý a vzteklý, tudíž pro mě další trápení. Stále jsme se hodně prali a šli proti sobě. Dokonce ani telepatická podpora Dana sedícího na tribuně nepomohla.

„Už by stačilo!“ zakřičela jsem. Ani hluboký sed, ani silnější ruka. Zkrátka dnes na mě neměl náladu, tudíž ani já neměla náladu na něj.

„Netahej zpět, drž ruku na jednom místě!“ zakřičel George, který neměl náladu ani na jednoho. Nejradši bych použila úplně stejný tón a utvrdila ho v tom, že moje ruka je tak klidná, jak jen to jde.

Víte, já na své koně jiné lidi nepouštím. Vždy si s nimi práci raději odvedu sama, ale tohohle idiota bych Georgeovi moc ráda odevzdala.

Začal vyskakovat a vzpírat se, zatímco cválal. Několikrát takhle poskočil a já začala pociťovat mírnou beznaděj. Není legrace nemít svého koně pod kontrolou. Konkrétně on si se mnou dělal, co chtěl, kdy chtěl.

George znovu zakřičel. Tentokrát ne na mě. Chvilí trvalo, než se Buchman malinko uklidnil. Kéž by už trénink skončil. Tohle spíš vyčerpává, než nabíjí. Věděla jsem, že si na sebe časem zvykneme. Stejně jako jsem si zvykla na Rachel nebo Amazona. Kéž by jen tyto začátky netrvaly tak dlouho. Co je děsivější? Ve čtvrtek odjždíme do Magna Racino, a já v něj neměla ani kousek důvěry, který by přebil můj strach. Mc'Friday se jezdil o dost lépe. Občas něco nevyšlo nebo se příliš rozběhl, ale nikdy nepředváděl takové akrobatické kousky jako jeho zlé dvojče.

„Musíš mu trochu přijít na chuť. Vždyť už jste byli na dobré cestě.“ George občas neuměl podpořit. Někdy vážně ano, ale dnes to nebylo.

„Jo? A kdy prosím tě?“

Zakroutil hlavou nad veškerou ironií, kterou jsem ze sebe dostala.

„Neboj, já to vydržím,“ řekla jsem a položila mu ruku na rameno.

„Příští trénink se budeme mnohem víc snažit, vid'?“ vydechla jsem a slova nasměrovala k Buchmanovým ouškám. Jeho bujný krk, který nyní nastavil tak, abychom ho viděli v plné kráse, všichni obdivovali.

Občas se tvářil hodně pyšně. Občas připomínal pány, kteří se hrdě vystavují před zrcadly fitness center.

„Nenuť mě s ním jet na závody, necítím se na to.“

„Přestaň brečet,“ rozesmál se, „nemůžeš se po jednom nepovedeném tréninku vzdávat. Nemyslím si, že byste mezi sebou měli zase tak velký problém. Předevčírem se skákalo dobře, myslím.“

„To sice ano, ale...“

„Víš, že tohle slovíčko nenávidím. Samé ale - ale - ale, úplně k ničemu.“

„Skákalo se skvěle, ...“

„Ano, skákalo. A tím tohle téma uzavírám. Pojedeš tam se všemi a basta!“

Než se otočil ke dveřím a zpět na mě, stihla jsem zkrabatit čelo jako harmoniku a nadzdvihnout obočí téměř až ke kořínkům vlasů.

Věřila jsem Georgeovi, ale mnohem raději bych zažila pocit důvěry s Buchmanem.

Zrovna jsem bandážovala Buchmanovi nohy, když se před boxem zastavila nějaká osoba. Sázela jsem sto ku jedné na Dana, protože on miloval tohle plížení. A tak jsem se psychicky připravila na nějaké romantické chycení za pas nebo něco podobného. Veškeré moje představy se rozplynuly hned, jakmile si osoba odkašlala. Tenhle zvuk totiž vydával pouze George, když žádal o pozornost. Neodpustila jsem si protočení panenek.

Vylezla jsem z boxu ven.

„Potřebuješ něco?“

„Vypadáš celkem rozhozeně...“ Tyhle odmlky vždycky něco znamenaly.

„Neboj se, Georgi, nic než následující závody, které budu muset absolvovat s Buchmanem, který vůbec nefunguje, protože zkrátka neumím jezdit, nejsem trpělivá a totálně výbušná, protože zkrátka vždycky potřebuju mít pravdu - a taky protože se před tebou ráda vytahuju, nic jiného mě skutečně netrápí.“

Dlouze jsem vydechla, protože rychlost, jakou jsem to na něj vychrlila, zmohla mé hlasivky. Sázela jsem na nějaké vynadání, ale kupodivu přišel pravý opak. George se uchechtl, zavrtěl hlavou, položil mi ruce na ramena a řekl, že můžu být zcela klidná. Buchman zrovna zařehal a zbystril osobu přicházející do stáje. Nevěděla jsem, jestli mám dřív koukat na osobu nebo na něj. Přistoupila jsem k němu a on se nahnul ke dveřím. Čekal, až je otevřu a pohladím ho. Měl totiž lidskou společnost mnohem raději než koňskou. Když jsem však jeho požadavkům nevyhověla hned, začal hrabat. Za roztomilostí se tak ukázala jeho pravá tvář a místo drbání schytl okřiknutí od George.

„Ahoj, Georgi,“ pozdravila mého opatrovníka nějaká paní - ta osoba. Hnědovláska, vysoká, hubená a ke všem těm kladům oblečená v jezdeckém. Ideální žena. Automaticky jsem se vztekla. Nejen že George mě vždy ochraňoval před chlapci jako oko v hlavě, ale i já jeho ochraňovala před ženami. Jasně, sto a jedna. Kolik zkušeností má on a kolik já.

„Ahoj, Miriam,“ odvětil a tak nějak až moc přátelsky si vpluli do náruče. Zatímco já celou tuhle scénku sledovala zpovzdálí připravena chránit své teritorium.

„Tolik jsi mi chyběl,“ zaúpěla. Nešlo nevšimnout si jejího výrazu, když ji tiskl na svou hrud'. „Jak se máš?“

Povytáhla jsem obočí.

„No, momentálně se nám,“ pohlédl na mě, tudíž pokud mě ta žena, už znám jméno – Miriam, předtím nezaregistrovala, teď už ano, „daří moc dobře.“

„To jsem ráda.“ Její ruka zůstala na jeho rameni příliš dlouho. Přišel čas přiblížit se a jejich prostor malinko narušit.

„Jsem Sabina.“

George registroval můj nepřátelský tón.

„Moje kamarádka ze střední,“ dodal ihned. Abych hodila zpátečku.

„Já tě moc dobře znám, sledovaly jsme tě s dcerou na mistráku,“ řekla a rovněž mi skočila kolem krku. Buď jsem paranoidní, nebo tímto zahájila nějakou hru. Pak se otočila na George.

Obě jsme se otočily na George.

„Miriam je drezurní trenérka a se svojí dcerou budou u nás ve stáji.“

Přiznám se, že jsem na pár sekund vytřeštila oči. Vážně jen na okamžik. Horší ovšem bylo, že Miriam si mého zděšení všimla. Řeknu vám, pěkně pitomá situace.

„Nemusíš mít strach, Eva je hodná,“ začala vyprávět o své dceři. Samozřejmě že každý mluví o svých dětech hezky. „Vlastně se možná znáte,“ odmlčela se, „chodí k vám na gymnázium.“

Hned jakmile přijdu domů, najdu ji na Instagramu.

„To je super,“ vypadlo ze mě. Super to bylo. Ráda jsem poznávala nové lidi, ale z nějakého důvodu jsem se obávala.

Snažila jsem vypozerovat Georgeův názor z jeho obličej. On nic neřešil. Ani Miriam, ani její dceru. Tvářil se jako obvykle.

„George říkal, že ve čtvrtek odjíte do Magna Racino,“ změnila náhle téma.

„Ano, ano,“ kývla jsem.

„Je to tam moc hezké. Minulý rok tam Eva závodila. Nemohli jsme si stěžovat.“

Chovala se mile a já zřejmě neměla důvod se k ní chovat jinak, tak jsem trochu hodila zpátečku. Jen trochu.

„Alespoň něco,“ obrátila jsem oči v sloup. Věřím, že bych si tyhle závody i užila, kdybych nestartovala s neřízenou střelou.

George do mě šťouchl, abych přestala remcat.

„Kdybyste zítra přijely kolem páté hodiny, tak by to bylo úplně ideální.“

„Dobře, budeme tady,“ přikývla. „Eva se už moc těší.“

„Proč taky nepřijela?“ překvapilo mě. Pokud se tak těší...

„Jela náhodou kolem, tak jsem se stavila.“

Můj výstražný alarm zjišťující možné hrozby ohledně George drnčel jako o život. Náhodou kolem nikdo nejedí. Cesta za stáji vede do lesa, kam jezdíme jen na vyjížďky, tudíž kdyby jela kolem, přijede nám přímo do dvora. Buď se neumí správně vyjádřit, nebo tady „náhodou kolem“ nejela.

Raději jsem jen přikývla.

„Budu muset jet,“ otočila se na George, „na zítra jsme domluvení.“

Pomaloučku se vzdalovala a George s ní. Já zůstala stát uprostřed stáje s myšlenkou, jestli přežiju, aby takovým způsobem zabavovala George každý den. V hlavě jsem zpracovávala hned několik faktů. Jednak Miriam, jednak její dceru a jednak to, že pozítří je čtvrtek a odjíždím na závody. Abych utlumila strach, šla jsem za Buchmanem. Jako vždy začal škemrat a toužit po pohlázení a nějakém pamlsku. Už byl ve fázi, kdy hrabal, a já byla rozhodnutá otevřít dveře a odměnit ho.

Ovšem do stáje přišel Daniel. Ach jo, to je taky pěkná kapitola. Vlastně ze všech úplně nejkrásnější. Hodně lidí nás nazývá párem. Je to celkem odvážné pojmenování a já sama nejsem zvyklá k někomu patřit. Vzhledem k tomu, že jsme si nikdy neřekli „Chodíme spolu.“, je všechno uvolněnější. Dobře, možná dělám zbytečné drama. Nic by se, myslím, nestalo, kdybychom to naše kamarádčkování oficiálně nazývali vztahem. Sice si dáme pusy nebo se líbáme, ale víc pro mě znamená jeho obejmutí nebo slovní podpora. Po tom, jak příšerně jsme se k sobě minulý rok chovali, dokážu teď říct, že ho mám opravdu ráda. Opravdu. Nevím, zda je to přímo láska. Nikdy dřív mi na nikom tak nezáleželo. Možná vlastně jo. K Theodorovi jsem měla blízko, avšak po tom, co udělal, jsem přestala věřit, že jsem s ním zažívala něco skutečného.

„Ahoj,“ vydechl tak nějak unaveně.

„Ahoj.“

Celá jsem zkoprněla a nebyla schopná pohybu. Náš vztah, dá-li se tomu tak říct, je stále celkem čerstvý. Nebo já to tak vnímám. Čas,

který jsme spolu strávili o samotě během pěti měsíců, se rovná společně strávenému času páru, který se vídá měsíc každý den. Koně zabírají spoustu času, ale pro mě nejsou překážkou. Koně bych nevyměnila za nikoho. Ani za něj, což musí respektovat.

Objal mě a políbil na čelo. Sevřená na jeho hrudi jsem se cítila nejbezpečněji. Ačkoliv jsem měla všechny orgány stlačené v jeden, bylo mi nejlépe za celý den.

„Tak jak jsme naladěni na Magna Racino?“ zeptal se.

Kdyby to nebyl Dan, nejspíš bych dotyčného už koplá. O ničem jiném jsem v posledních dnech neslyšela.

Odtáhla jsem se a konečně otevřela Buchmanův box, abych ho uklidnila.

„George říká, že to zvládneme, ale s ním nejde o zábavu. Jsem ráda, když přežiju na tréninku, na závodech má prý mnohem víc energie.“

„Buchmánku,“ podrbal ho na čele, „ty naše raketo.“

Naprosto přesně řečeno.

„Jak to vypadá s Breath?“ napadlo mě. Danova kobyłka je na prodej.

George říkal, že v našem životě je víc kapitol, že nemůžeme život brát jako celek, protože se pořád mění naše priority a naše rozhodnutí. Vždy máte několik možností, jejichž výběrem se skrývají další možnosti a další cesty. No a Dan najel na trochu jinou dráhu. Ačkoliv jsem si myslela, že Dan je mnohem víc jezdecký typ než například Theodor, pletla jsem se. Přijali ho na vysokou školu do Německa. Breath prodával právě kvůli studiu. Ano, Dan studentem. Taky

nechápu, ale on tvrdí, že je to přesně to, co chtěl. Je mi jedno, kde bude. Hlavně ať je šťastný. Popravdě jsem chtěla, aby spíš Theodor odešel někam na vysokou a já už ho nemusela nikdy vidět. Ten však zůstává.

„Příští týden přijedou zájemci. Chtěl jsem tě poprosit, jestli bys mi pak nenapsala.“

„Samozřejmě,“ usmála jsem se. Ačkoliv chtěl studovat, viděla jsem, jak mu prodej Breath rve srdíčko.

„Chci, aby se dostala do těch nejlepších rukou. Víš, jak je citlivá.“

Celou dobu jsme stáli u Buchmana a já Danovi prohrabávala kadeře. Tvářil se přejetě. Nejspíš se smíchalo všechno dohromady – jeho odjezd, prodej Breath a my dva. Neuvidíme se tři měsíce.

„Neboj, postaráme se o ni.“

Políbil mě. Tohle mi fakt bude chybět.

2

Přiběhla jsem k Vikče a s nepříjemným zaskřípáním se opřela o vedlejší skříňku.

„Ty jsi koza!“ vykřikla přes celou chodbu. „Víš, jak jsem se lekla?“

„To přežiješ,“ mávla jsem rukou. „Mám pro tebe novinku.“

Viktorie zbystřila a podezřívavě povytáhla obočí. Věděla, že po těchto slovech přijde něco neobvyklého. Něco suprově úžasného.

„Budeme mít novou posilu do týmu. Do drezurního týmu... který nemáme...“ zavrtěla jsem hlavou. „Zkrátka k nám dnes má přijít nová slečna. Eva. Je o rok níž než my, závodí druhým rokem a...“

„Počkej, počkej,“ zarazila mě, „kdy jsi tohle zjistila?“

„Včera. Od George.“

Mávla rukou, abych pokračovala. Potřebovala dostatečné množství informací, aby mohla vyvodit vlastní závěr.

„A její maminka, Miriam, je Georgeova kamarádka ze střední.“

„Jo tak kamarádka...“

„A chodí sem na školu,“ dodala jsem nejdůležitější fakt.

„To je super,“ rozzářila se. Jako bych slyšela sebe včera. Stejně nadšený tón. „Dnes mám zubaře, ale zítra se ve stáji potkáme, ne?“

„Já odjíždím do Magna,“ připomněla jsem jí. Vlastně i sobě.

„Sakra,“ zaklela.

„No, jo, co se dá dělat,“ povzdechla jsem, „alespoň mě budeš moct doučovat.“

„To bude mít George radost.“

Právě zvonilo. Přísahám, že z toho zvuku jednou ohluchnu.

Vikča vzala věci a skříňku zavřela. Vydaly jsme se společně do učebny 314 na mou oblíbenou hodinu fyziky. K mému běžnému školnímu neštěstí jsme se střetly s naším třídním, který nás hned nepěkně okřikl. Určitě to bylo kvůli mně, protože jsem se za ním ráno stavovala v kabinetě. Překvapivě kvůli absenci.

„Nemáte být dávno ve třídě?“ napomenul nás.

Já ho neměla ráda, proto jsem slovo přenechala Viktorii, kterou učitelé přímo milovali. Byla totiž geniální.

„Omlouváme se, pane profesore, musela jsem si pro učebnice,“ řekla a jako důkaz mu je strčila přímo pod bradu.

Nepříjemně nás sjel pohledem, něco zamumlal a pokračoval po schodech dolů. Viktorie si se mnou prohodila pohled a pak se uchechtla. Měla všechny učitele na háku.

Kéž bych mohla říct, že mě škola baví. Vážně jsem na ní hledala něco dobrého, pěkného, pozitivního, zkrátka něco, co mě přesvědčí, že tato budova není nejhorší stavba, kterou ve svém životě navštívím.

Naštěstí jsem za pár hodin odjížděla do stáje. Další dva dny školu neuvidím, tak snad zapomenu na ten strašlivý pocit, který s ní mám spojený.

Odpoledne se celkem dařilo. Koně jako vyměnění. Všichni do jednoho. Nejdříve jsem brala Buchmana s Mc'Fridayem, protože jsem jako první radši jezdila koně, kteří mě mohli naštvat, a pak si náladu spravila na hodnějších. Dnešek byl vzhůru nohama. Buchman chodil ukázkově. Sice se párkrát na začátku vztekl, ale pak už neprotestoval. Přiznávám, že jsem se i bála, jestli není nemocný. Ano, až tak neobvykle jeho chování působilo. Poté jsem neměla strach ani z Mc'Fridaye. On sice neměl k Buchmanově povaze daleko, ale přece jen lépe komunikoval. Buchman se hádal raději, byl mnohem tvrdohlavější a bohužel i silnější. Prozatím měl Mc'Friday v mém srdci vyšší postavení. Konkrétně dnes pracoval výborně.

U kobylek jsem neměla strach. Obě sice měly své mouchy, ale s nimi jsem byla už dávno seznámena. Další pán na holení byl Rocher, na němž se zima projevila nejvíce. Snad při každém nacválnu vyhodil, a tak jsem mu přidala více práce. Jednou, když jsem vyjížděla roh a vycválala na diagonálu, skočil do boku, to jsem se ještě držela, pak vystřelil dopředu, to už jsem ztratila třmen, a vykopl, to už jsem letěla k zemi. Věděla jsem, že spadnu hned při jeho prvním vykopnutí.

Nikdo na hale nebyl, tudíž jsem si musela poradit sama. K mému překvapení mě něco bolelo. Žuchla jsem sebou celkem tvrdě, ačkoliv se jednalo o jednoduché vypadnutí ze sedla. Rocher dávno odcválal na druhou stranu a já ležela polomrtvá na zemi. Opřela jsem se o ruku, abych vstala, když mi do zápěstí vystřelila bodavá bolest. Podlomilo se a já skončila opět rozplácá na zemi. Rocher spokojeně odfrkl. Pozitivní věc na něm byla, že neutíkal. Byl uspokojen vašim pádem a neměl důvod dělat další vylomeniny.

Posadila jsem se za pomoci druhé packy a ohmatala bolavé místo. Jen na dotek se mi zdálo, že mě někdo bodá několika sty špendlíky naráz.

„To si děláš legraci,“ řekla jsem si pro sebe. „Zítra odjždíme na závody.“

Pomaloučku ve mně vřel vztek. Vztek na nevinátka stojící opodál.

„Opravdu ti děkuju, Rochere!“ zakřičela jsem.

Vstala jsem a stále si zaujatě prohmatávala místo. Bolest nemizela. Nějak jsem se vyškrabala do sedla, ale moc nadějně to nevypadalo. Při ježdění měla dle mého laického posouzení bolest ustát, jenže hádejte co. Po pár minutách obyčejného klusání, kdy se ruka chvěla jako osika, jsem zavelela, že jdeme domů. Snažila jsem se sice jezdit více sedem, ale otěže úplně zahodit nešly. Na Rochera tolik otěže nepotřebuju, ale co Rachel, Mercedes a teprve ti dva šílenci? Nevím, proč jsem nevyšlovala jako obvykle, když se věci komplikovaly. Asi jsem byla smířená s tím, že věci nějakou dopadnou. Vsázím na výborné zážitky prvních závodů této sezóny.

S každým pohybem to vypadalo, že mi ruka upadne. Když jsem kráčela do stáje, na nádvoří stál vozík. Úplně jsem zapoměla, že dnes přijede „ta nová“ - drezurní jezdčyně Eva. V tuhle chvíli představovala nejmenší bod mé pozornosti.

Musela jsem najít George, a to hned. S Rocherem po boku vše ukazovalo na běžnou situaci, kdy se vracím po tréninku zpět do stáje.

Nic nevypadalo podezřele. Nedokázala jsem před lidmi brečet, proto jsem všechny emoce drtila uvnitř.

George stál u sportáků a mluvil s Miriam a Evou. V životě jsem tuto dívku neviděla. Vypadala naprosto běžně. Hubená, vyšší postava, husté vlasy zapletené do copu končící někde u pasu. Ale když se otočila, už běžně nevypadala. Stále měla dětskou tvář, ale působila dospěle. Důvody, proč by měla být přítěží naší stáje, rázem pominuly.

„Tohle je Eva, Miriam už znáš,“ vyrušil mě George z rozhovoru, který jsem vedla sama se sebou. Dívka ihned natáhla ruku a s milým úsměvem vyčkávala, až ji stisknu. Bože, děsila jsem se každého pohybu svého zápěstí. Takhle tajně handicapovaná jsem ještě nebyla. Zatnula jsem zuby a ruku stiskla. Můj úsměv sice všechny přesvědčil, že ji ráda poznávám, ano, poznávám ji ráda, ale uvnitř jsem prožívala peklo. Doslova. Stisk povolil a já ruku opět spustila volně k tělu. Rocher odfrkl, čímž dostatečně prolomil situaci, a já mohla odejít.

Ruka do hodiny vyrostla do gigantických rozměrů. Zranění už nešlo tak lehce skrýt, ať jsem chtěla sebevíc. Díky bohu jsem nemusela věci do sedlovny tahat v náručí. George pořídil vozík, na který všechno hezky naskládáte a jedete. V sedlovně jsem ovšem musela věci přeskládat do bedny, která zítra odjíždí na závody. I tato činnost byla namáhavá. Sedlo jsem vzala do zdravé ruky a nasunula na držák. Všechny potřebné věci, které touto dobou měly být uklizené a schované, se nacházely všude kolem, jen ne v bedně.

„Á, tady jsi,“ zvolal hlas, bez nějž bych se i obešla.

Theodor.

Nenamáhala jsem se otáčet. My dva, překonávám se, abych něco takového vyslovila, spolu nevycházíme zrovna přátelsky. Jasně, minulost je minulost, ale pokaždé, když se na něj podívám, jako bych zažívala minulý rok znovu a znovu. Zatímco já se snažím mu odpustit, on se chová, jako by nic neudělal. To mi vadí. Tenkrát nedal dohromady ani pitomou omluvu. Nic, co by mělo smysluplný začátek, konec či vůbec nějakou pointu.

„Hele, George řekl, abychom jeli naším kamionem, prý to tak bude lepší,“ začal.

„Jojo, jasné.“

Mlčel stejně dotěrně, jako tam stál.

„Jedeš i sto třicítku?“ zeptal se.

Polkla jsem nad tou představou.

„Já budu ráda, když odjedu metr se Slowmanem.“

„Nejsi nějaká pesimistická?“

Udělal několik kroků a rázem se nacházel za mými zády. Nejspíš jsem zapoměla, jak se vedle něj cítím. Představoval pro mě něco odporného.

Chtěla jsem pověsit uzdečky. Můj plán by vyšel, kdyby mě nerozhodil a já nezapoměla na bolavou ruku. Ruka pod tíhou uzdeček povolila a ony letěly k zemi. A pak racionálně vysvětlete, že nejste neschopná. Znovu jsem po nich natáhla ruku, tentokrát zdravou, a zvedla je. Mezitím Theodor sáhl na tu bolavou, při čemž jsem málem dostala další infarkt.

„Co jsi dělala?“ ptal se dál.

„Nic,“ odsekla jsem.

Nevím, zda mě víc vytácel on, ruka nebo on dotýkající se mé ruky.

„No, dobře,“ uchechtl se, „George o tom ví?“

„Co je ti do toho?“

„Děláš si srandu?“ zvážněl. „Když neberu v potaz, že se chováš hloupě, měl by se ti na ni podívat doktor. Zvlášť když zítra odjíždíš na závody. Tam ji budeš potřebovat.“

Myslela jsem, že ho každou chvíli zabiju.

„Co se tady děje? Jste slyšet až na chodbu.“

Theo stojící přede mnou se usmál, tak prokletě, jak uměl, a poodstoupil, čímž mě vybídl, abych George uvedla do dění.

„Georgi...“ přispěchala jsem k němu. Vtipné bylo, že nevěděl, co chci říct.

„Ano? Brala jsi Slowmana?“

To byla další věc, která už nebyla v mých silách.

„Ještě ne.“

Zatímco jsem sbírala odvalu na úkor toho, že mi zakáže závody, ve tváři mu kvetl pěkně rozzlobený výraz. Aniž by věděl, o čem chci mluvit.

„Spadla jsem z Rochera a mám asi naražené zápěstí,“ vychrlila jsem dřív, než by mohl začít ječet.

Neomaleně po něm hmátal a já pod jeho dotekem málem umřela.

„Děláš si legraci? Kdy? Jak se to stalo?“

„Rocher vykopl a já letěla.“

Jak snadné vysvětlení.

„Můžeš s tím něco dělat?“

Povzdechla jsem.

„Chceš slyšet pravdu, nebo si to můžu trochu přibarvit?“

„Sabino...“

„Bolí to jako kráva,“ vypadlo ze mě. „Ale tvůj zákaz ohledně závodů nepřijímám. Pojedu tam. Nezakážeš mi je.“

Možná jsem remcala kvůli Buchmanovi a jeho nezvladatelnosti, ale pravdou bylo, že bych si nenechala ujít jediné závody.

Protočil panenky. I pro něj byly závody důležité.

„Já tě ale nemůžu odvézt za doktorem. Jsou tady klienti.“

„Odvezu ji,“ nabídl se Theodor.

„V žádném případě,“ zvýšila jsem hlas. To by mi ještě scházelo.

„Dobře. Víš, kde to je?“

Jako bych byla vzduch.

„Já s ním nikam nejedu,“ ozvala jsem se.

„Sabino!“ zařval George. „Kašlu ti na nějaké nešvary z minulosti. Pojedeš a basta!“

Theodor měl co dělat, aby se nezačal smát. Proto jsem ho sjela pohledem. A co se týče George – ve chvíli, kdy zaře, není šance argumentovat. To už jsem dávno pochopila.

„Když ti bude vadit, tak ho prostě ignoruj,“ dodal a zmizel stejně rychle, jako se objevil. Zůstala jsem zírat na Thea.

„Takže, jedem?“ zeptal se a uchechtl.

Nafoukla jsem se jako balón a vyletěla ven. Na nádvoří. Přímo k jeho autu.

Jak mi později došlo, lepší jet s Theodorem, než nejet vůbec. Naštěstí jsem s ním nemusela mluvit. Dokonce i George to říkal, takže jsem byla v pohodě. Minimálně do chvíle, než začal mluvit on.

„Tebe pořád štve, co se stalo minulý rok?“ zeptal se po takových třech minutách jízdy.

„Už ne.“

Lhala jsem.

„Tak co máš za problém?“

„Zřejmě naražené zápěstí.“

„Přestaň odbíhat od tématu.“

„Jsi odporný,“ dodala jsem vzápětí.

Dvakrát na mě otočil hlavu, aby se ujistil, že to myslím skutečně vážně.

„Jo, ale to jsem já, tak proč se chováš jako malá hloupá?“

„Jak se chová?“

„Nedokážeš se mnou normálně mluvit, jsi odtažitá.“

„To byla odpověď. Protože jsi odporný.“

„Panebože, Sabino,“ zvýšil hlas a já věděla, že mu došla trpělivost. „Tak jsem spal s Denisou. A co?“

Vidíte? Nejen že dělal, že o nic nešlo. On v tom žil. Nechápala jsem to před tím, nechápu to teď. Jak tomu může přikládat nulovou váhu?

George měl pravdu. Obrátila jsem se směrem od něj a zírala z okna, ačkoliv tma, kterou jsem pozorovala, připomínalo úplně všechno.

Nechtěla jsem mluvit, ale on zřejmě ano.

„Je mi to líto, dobře? Ale jsem snad taky jen člověk. Pilo se a ty jsi mi chyběla...“

„Nevypadáš, že by ti to bylo líto.“

„Je.“

„Pak je vše v pořádku. Já ti odpouštím.“

„Opravdu?“ nevěřil tomu. Ani já ne.

„Ano,“ usmála jsem se. Dost ironicky. „Koneckonců ty jsi teď s Denisou a já mám Daniela. Oba jsme šťastní a důvod, proč jsi mě podvedl, můžeme zakrýt tím, že nám to neklapalo. Ačkoliv i to je pěkně odporné, zní to líp.“

Zmlkl a dělal, že se soustředí na jízdu, jenže... Něco bylo ve větru. Něco jsem řekla. Něco, co ho zarazilo. Strávili jsme spolu nějakou dobu, abych rozeznala, kdy se zlobí a kdy jen prostě nechce mluvit. Teď se zlobil.

Jakmile auto zastavilo před nemocnicí, vyskočila jsem ven a šla dovnitř. Sama. Theodor se mnou na vyšetření nešel. Zase jsme se potkali až po něm, kdy se akorát zeptal, co s tím mám.

„Naražené zápěstí, jak nečekané,“ odvětila jsem s ironickým úsměvem, který mi v jeho přítomnosti vyskakoval úplně sám.

3

George zrovna vjížděl na dálnici, když jsem si mazala ruku zázračnou masťou z lékárny. Měla ulevit od bolesti, ale nefungovala. Možná proto, že zázraky se nedějí.

Po dlouhé době s námi jel Ray, který celou zimu trávil u Karla v Nizozemí. Dovezl spousty novinek a spousty zážitků, které nám velkoryse vyprávěl v průběhu cesty. Čím mě ovšem nepotěšil, bylo, že se do Nizozemí stěhuje na stálo. Později mi došlo, že spolu travíme poslední závody. Kvůli tomu přišla nová komplikace. Nejen že poskytoval skvělou psychickou podporu, ale také se skvěle staral o koně v průběhu závodů. Nemáme nikoho, kdo by ho nahradil. Na letošní sezónu mám hodně koní a tak velké plány, že bez pomoci ošetřovatele sotva vyjdou. Do Magna Racino se jedeme rozeskákat. V únoru nás čeká Linz, kde bych potřebovala jít obyčejný parkur o sto třiceti centimetrech. No a od dubna mám jezdit závody v rámci kvalifikace na mistrovství Evropy. Ano, takhle velké plány máme. Proto mi hlava nebere, proč se Ray stěhuje do Nizozemí. Ví přece, o jak velkou pomoc nás připraví. Navíc kvalifikace pojedou s Rachel jakožto jeho koněm. Ale je to jeho život. On mi zajistil skvělé koně, a tak si nemůžu stěžovat. Všechno se nějak vyřeší. Vždycky.

„Takže v Magně budete chodit stejné soutěže,“ špitl na nás George. Já seděla přímo za jeho hlavou a Theo u stolu opodál. „V pátek vás čeká stodvacítka se všemi koňmi, v sobotu i v neděli sto dvacet pět.“

Theo přiskočil jako na zavalanou a strčil hlavu mezi sedadla, aby lépe slyšel.

„Nechci vás vidět závodit. Půjdete precizně, jen na rozkoukání. Dobře?“

„No, já budu doufat, abych vůbec dojela,“ odvětila jsem.

Theo přikývl. Nechápal mé obavy.

„Laskavě toho nech,“ řekl George a veškerou váhou svých slov mířil na mě.

Ray, doteď mlčky sedící na místě spolujezdce, se rozesmál, čímž pročistil atmosféru. Jsem za něj ráda. Dokáže často uklidnit víc než George a občas věci lépe vysvětlí. Bude dost těžké mít ho tak daleko.

Večer, asi dvě hodiny po příjezdu, šli George s Rayem lonžovat koně. Chtěli, abych si zápěstí co nejméně namáhala, a tak jsem jen seděla a sledovala je. Po mém boku seděl Dan, který přijel svým autem. V pátek totiž odjíždí do Německa. Ještě den a půl. Jak velkorysý vzhledem k tomu, že se nevidíme následující tři měsíce.

Mimo jiné jsem potkala také pana Donalda, který od minulého roku patří k mým spojencům. Nyní kategorií patřil mezi mladé jezdce stejně jako Theo, ale nic se neměnilo na tom, že budeme nejspíše absolvovat stejné závody. Zvlášť když jsme oba v reprezentaci.

Ten večer se toho moc nedělo. George vařil, Ray nakrmil koně, chvíli jsme si povídali, a pak se šlo spát. Ono je těžké tropit nějaké bláznoviny, když máte pouze jednu ruku schopnou pohybu.

Ráno jakoby nic. Ruka hlásila, že vydrží. Vedly jsme spolu před odchodem do stáje pěkně dlouhý rozhovor. Říkala jsem jí, že mám čtyři koně a potřebuju, aby fungovala. Až na ni jsem se cítila výborně – odhodlaně a svědomitě. Mercedes byla malinko rozhozená, u třetího skoku se dokonce zakoukala na spadlý květináč, ale se vši ochotou nás přes skok převezla. Naposledy zastavila na mistrovství, a od té doby už ne. Nyní dokončila čistě a já mohla být jen a jen spokojená. Nadšení trvalo, avšak Rocher trochu zlobil. Choval se jako střevo. Házel hlavou, při cválání poskakoval, funěl a dupal jak slon. Já se jen držela. Jak se v parkuru ukázalo, měl jen příliš energie, kterou našťěstí využil ve skocích, a zajel tak čistou jízdou. Zatímco Theo dokončil bezchybný parkur s Emouškem, já opravovala Rachel. Teprve tady přišly obavy. Slečinka totiž ráda hnala dopředu. Nesnášela, když jsem ji držela zpátky, ale nebýt právě mého působení, nejspíš bych celou zimu pravidelně ležela pod skokem zahrabaná velkou vrstvou geotextilie.

„Hele, v pohodě?“ ptal se George na opravovišti, poté co jsem si s Rachel ujednala pořádek.

Kupodivu se bolest nenavyšovala, ale ani neustávala.

„V pohodě,“ kývla jsem a vycválala na obvod. Ještě nás čekalo zdolání jednoduchého oxeru a otevřely se brány kolbiště. Cítila jsem, jak mi v těle naběhl adrenalin. Také tik v ruce a její chvilkové znehybnění. Jak skvělé načasování. Šlo jen o chvilku, kdy jsem nic nepociťovala, ale za ten čas Rachel překonala dvě překážky. V parkuru jsem ale neměla problémy. Cválala dostatečně pod kontrolou, někdy jsem musela hodně zapůsobit sedem, abych odlehčila zraněné ruce, ale jinak v pohodě. Jednou bohužel sed nepostačil a přišla lehká chyba na předposledním skoku. Na konci jsem už neměla sílu. Trošku mě to znepokojovalo, jelikož mě čekaly ještě dva parkury. S hřebcem jedna a s hřebcem dva.

Zanedlouho jsem klusala s osmiletým Buchmanem, který, jak už je známo, představoval největší oříšek. Kvůli zvýšenému výskytu kobyl na opracovišti jsem ho musela usměrňovat a v zápěstí mi ještě několikrát přeskočilo. K mému překvapení stále fungovalo. Děsivější část přišla po třiceti minutách, když se zahřál. Neskutečně se rozbíhal na skoky a já v porovnání s ním neměla šanci.

„Neber tolik zpátky,“ pamatuju si živě Georgeova slova.

Poslechla jsem, a když znovu najel na skok, opravdu jsem se snažila tolik netahat. Víím, že hlavou prolétla pouze věta: „Maximálně se zabijeme.“ Ne, není to vtipné, ale co vám zbývá. Uprostřed nájezdu na skok nemůžete jen tak zastavit a sesednout. Georgeova rada pomohla. Když cítil menší tlak v hubě, uklidnil se a skok najednou nebyl tak nepohodlný. Moje zápěstí navíc netrpělo, a tak byli všichni spokojeni. Nebyl to stroj a občas i on potřeboval jezdcovo vedení.

Postavila jsem ruku, aby trochu zmírnil. Pobídku kupodivu vzal a my dokončili čistě.

Čtyři jízdy, čtyři výborné pocity. Popravdě z dnešního dne jsem nemohla být smutná. I když moje zápěstí... Ne, prostě nemůžu. Theo šel navíc na dekorování s oběma koňmi, takže z pohledu ostatních, kteří nevidí do útrob našeho týmu, se mohlo zdát, že den proběhl úspěšně. Během závodů jsem naprosto vypustila, a tudíž i zapomněla, že večer odjíždí Daniel. Ještě před týdnem jsem se cítila připravená na jeho odjezd, ale teď šlo o něco jiného. Stejně jako minulý rok Nizozemsko. Opouštěla jsem ho s podivným pocitem. Ani jeden z nás neměl tušení, co se mezi námi děje, ale já si moc přála, abychom se více sblížili. No a když jsem se vrátila, chodil s Veronikou a já mohla jít k šípku.

Právě jsme se všichni společně vraceli z večere, když si mě Daniel odtáhl stranou. Položil otázku, zda bych neměla nakrmit koně. Na to já zavrtěla hlavou. Jeho výraz v obličeji však neustál a mně došlo, kam tím směřuje. Jiskřička v očích žádala chvíli o samotu. Stejně jako já. Propletl si svoje prsty s mými a odešli jsme spolu, spíš odběhli, do stáje. Jezdci ve stáji už nebyli, potkali jsme nanejvýš ošetřovatelky.

Ve chvíli, kdy jsem myslela, že Dan začne nějakou konverzaci, chytl mě za pas a posadil na barel s krmením.

„Sabi,“ zašeptal a opřel si čelo o to mé.

„Dane,“ vrátila jsem mu to s širokým úsměvem.

Sjel rukou níž, až mě jemně držel za zadek. Hm.

„Nevím, jestli bez tebe tři měsíce zvládnou.“

„Jen tři měsíce. To je v pohodě.“ Mávla jsem rukou, ačkoliv jsem moc dobře věděla, co tři měsíce dokážou udělat. Myslím tím tři měsíce s Theodorem. Jenže Daniel není Theodor.

„Myslíš, že to může fungovat?“

Tahle otázka mě vyděsila. Zůstala jsem na něj zírat jako na zjevení. Pochyboval o nás a já automaticky začala ztrácet naději, že spolu zůstaneme.

„Nemyslím ty tři měsíce. Myslím těch pět let, co budu pryč.“

Páni. Takovou ránu jsem neutrpěla už pěkně dlouho.

„Sabi,“ pohladil mě po tváři, čímž mě probudil z tranzu.

„No, nevím.“ Odvrátila jsem zrak, seskočila z barelu a znovu na něj pohlédla.

„Pět let,“ zopakovala jsem. Slova zněla klidně, ale já se uvnitř třásla jako osika. Vyděšená, že dnes o něj nepříjdu na tři měsíce ale napořád.

„Za zkoušku nic nedáš,“ dodal.

Jak se mám teď asi cítit?

„Možná bychom to měli utnout dřív, než zajdeme příliš daleko. Být zase jen kamarádi,“ navrhla jsem hlava nehlava. Zpanikařila jsem a zřejmě to chtěla říct dřív, než to řekne on.

„Myslím si, že to může fungovat. Pokud budeme oba chtít,“ řekl bez ohledu na můj bezkonkurenční nápad.

Já jsem téměř neposlouchala a přemýšlela nad délkou pěti let. Jak dlouho to ve skutečnosti je a co to znamená.

„Pojď ke mně,“ řekl a já ani na minutu neváhala.

Přivinula jsem se k němu a naivně doufala, že mě třeba nepustí. Dlouhou dobu mě držel, ale pak už musel jít.

Dané situace nás učí uskromňovat se. Ono je vlastně jedno, jestli skončíme jako přátelé nebo budeme „ve vztahu“. Člověka přece neodstříhnete po všem, co jste spolu zažili, jen protože je daleko. Když si připomenu minulý rok, dobu krátce po té nehodě, jak jsem několik nocí nespala a přemýšlela, jestli zrovna v danou chvíli neumírá. Tolik obav, jestli žije. A stejně tady stojíme a řešíme, jak budeme fungovat. Tady není důvod, proč by nás vzdálenost měla rozdělit. Takový citový vztah bude těžké oslabit.

Ráno jsem se probudila zmrzlá jako rampouch. Stejně jako všichni okolo. Víte, Ray zapomněl zavřít okno. Není to poprvé, co se tak stalo. Nestačilo, že jsem zmrzala v péřové bundě venku, musela jsem mrznout i ráno pod dekou. Bože, Rayi.

Jako první startoval Buchman. Nasadil tempo, na které jsem ještě nebyla zvyklá, avšak George říkal, že takhle je to správně. V kolbišti však hrál úplně jinou hru. Snažila jsem se ho jezdit jako včera, s jemným kontaktem bez zasahování do huby. Jenže dnes nějak nefungoval. Nebo já nejezdila jako včera. Jasně, chyba byla ve mně. A to jsem začínala mít pocit, že vím jak na něj. Parkur sice přeskákal čistě, ale nejrady bych ho celý smazala. Při přisedání na Mercedes se mi draly slzy do očí, ne proto, že parkur vypadal tak, jak vypadal, ale protože jsem absolutně netušila, kde jsem tentokrát vyhořela. Naštěstí mi Mercedes spravila náladu. Moc dobře se vodila, občas potřebovala přidršet, ale u ní jsem poznala jak moc. Měla velkou sílu, ale se zatnutím zubů jsem bodavou bolest v zápěstí necítila. Následoval parkur s Mc'Fridayem, který šel suprově. Měla jsem radost. Když vezmeme v potaz, jak krátkou dobu ho jezdím, celkem si rozumíme.

Mezi ním a Buchmanem byly malinko rozdíly. Zatímco on potřeboval pracovat na technice a zvedání zadních nohou, Buchman se potřeboval zaměřit na průběh parkuru. Od odrazu po doskok pracoval skvěle celým tělem, avšak je příliš citlivý, a proto i tolik akční. Nejspíš se jen těší na skok, ale úplně zapomene, že právě nájezd dělá nejvíc.

Parkur s Rocherem probíhal plynule. Nevymýšlel pitomosti a podržel v místech, kde jsem vůbec nevěděla. Hned po něm následovala jízda s Rachel. Dnes působila mnohem energičtěji než včera. Ruka mi při práci s ní odumírala. Nemohla jsem ji tahat zpátky, jen jsem držela napnuté otěže, ale i tak mi v ruce cválalo několik kil navíc. Z nějakého důvodu jsem se s ní nebála. George se místy bál. Obzvlášť na opracovišti, kde sledoval proces zpracování. Moc ji nejezdil, a tak chápu, že nevěděl. Důležité bylo, že jsem věděla já. Rachel nás ostražitě opatrovala.

Přidala jsem plyn, ačkoliv George tento manévr zakázal.

Když jsme doskočily jednoduchý kolmák a já se chystala zatočit tak, abychom podjeli zbytečný skok, klopýtla. Nijak zvlášť mě nerozhodila. Zůstala jsem, avšak Rachel už v tu chvíli v pořádku nebyla. Další cvalové skoky byly těžké, ale já si uvědomila pozdě, že ji mám zastavit, a už jsem to nedokázala. Rachel byla Rachel. Snažila se zdolat další skok. Když se pokusila odskočit, zjistila, že vlastně nemá odkud, a tak se jen nahrnula do všech těch břevien. Klekla na přední nohy, já s žuchnutím přistála vedle ní. Zamotala se do otěží, které jsem svírala jako smyslů zbavená. Prudkým pohybem se postavila, otěže se vysmekly a ona klusala pryč. Automaticky jsem vstala, ale nebyla jsem

schopná kroku. Udělala jsem úkrok dozadu a zůstala stát. Svět se mi motal a já pomalu nevěděla, jak se chodí. Naštěstí mě nějaký pán podržel a s jeho pomocí jsem se dostala z kolbiště. Seděla jsem tam na lavičce a koukala do blba. Nevěděla jsem, co se děje, dokud přede mnou neprošla Rachel s Rayem a Georgem, který ke mně hned přispěchal.

Nejprve nic neříkal. Přišlo mi, že se něco děje. Protože on vždycky něco říkal. Pohládl mě po ramenu a teprve pak spustil.

„Prohlédne tě doktor, ano? Já musím jít pomoci Theovi na opravoviště, ale hned potom tě najdu, ano?“

Pamatuju si, jak mě jeho „ano?“ vytáčelo, ale přikývla jsem.

Sotva odešel, všechno začalo chytat barvu a tvary. Pomalu jsem se začínala cítit jistěji. Doktor za chvíli přišel a začal mi blikat tou odpornou baterkou do očí. Vytáčel mě. Chtěl, abych se postavila, a na základě toho usoudil, že nemám otřes mozku, a pak dodal, ať dnes raději nic náročného už nedělám. Vrátila se mi do hlavy vzpomínka, co se vlastně stalo, a tak jsem s sebou trhla. Stalo se to ještě v jeho přítomnosti, proto na mě koukal jak na blázna a poručil mi, abych se znovu posadila. Nelíbilo se mi, že takhle jednal, protože já potřebovala vědět, kde je Rachel a co s ní je. Chtěla jsem vstát, ale doktor mě okřikl a já se znovu posadila. Naštěstí zanedlouho přiběhl Ray a vysvobodil mě z toho doktorského utrpení. Držel mě za pas, kdybych náhodou ještě zakolísala, a kráčeli jsme do stáje. Nebo to jsem si alespoň myslela, avšak venku jsme se vydali na parkoviště.

„Chci jít do stáje,“ zvážněla jsem, protože nikdo nechtěl vědět, co já chci.

„U Rachel je doktor. Kontroluje ji. Ty si musíš odpočinout.“

Jakoby nic.

„Jak jako kontroluje?“ ptala jsem se, ale to už otevíral dveře kamionu.

„Tady si lehni,“ řekl a moje otázka úplně zanikla.

„Jdu za Rachel,“ oznámila jsem mu a z gauče rychle vstala.

„Přestaň! Nepůjdeš tam. Spadla jsi a nechci, abychom něco riskovali!“

Celá jsem zkoprněla a nohu, která chtěla udělat další krok, jsem vrátila k té druhé. Vrátila jsem se na gauč jako poslušné malé dítě a rozbrečela se. Ray chvíli stál, chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel a odešel. No a já tam zůstala sama. Nevěděla jsem, co přesně se Rachel stalo. Mohla jsem vyvozovat závěry pouze ze svých vzpomínek, ale ani tak jsem neměla šanci. Vypadalo to vážně. Mnohdy to vypadá vážněji, než to ve skutečnosti je. A tak jsem tam seděla, brečela a doufala, že někdo přijde, a obeznámí mě s jejím stavem. Ach, bože, to byla tak absurdní situace. Cítila jsem se v pohodě, ale nemohla jsem jít, protože to řekl Ray. Já bych mu nikdy neodporovala. Nikdy. Proto jsem zůstala v kamionu. Jen proto, že mu věřím. I tak jsem se cítila nesnesitelně.

Čekala jsem hodinu. Pak přišel Theodor. Toho jsem vidět nepotřebovala, ale pořád lepší společnost než žádná. Nebo... jak se to vezme.

„Theo?“ zvolala jsem hned, jak se jeho hlava objevila ve dveřích.
„Byl jsi ve stáji? Nevíš, co je s Rachel?“

„Už ji prohlédl veterinář,“ informoval mě. Jeho výraz vypadal nemožně. Nevěděla jsem, co přesně si z toho vzít. Jestli třeba odjel špatný parkur, což se moc nestává, nebo se tak tváří kvůli Rachel.

„Když jsem odcházel, veterinář měl podezření na prasklý spěnkový kloub.“

„Co si pod tím mám představit?“

Chci říct, věděla jsem, co spěnkový kloub je, ale nechápala jsem, co přesně říká.

„Vždyť jsi viděla, jak odcházela z kolbiště.“

„Neviděla,“ odsekla jsem. Naštvaná sama na sebe.

„Pokud se zranění potvrdí, už s ní nepočítej.“

„Jak to můžeš říct?“

„Jsem upřímný,“ pokrčil namyšleně rameny.

„Tobě vlastně sdělování takových zpráv nedělá problémy. Já zapomněla,“ odfrkla jsem a otočila se, abych ho už neviděla. Zrovna odcházel do koupelny.

„Podívej, je mi to líto,“ ozval se. Stál otočený mým směrem. Možná ho to mrzelo.

Znovu jsem se rozbřečela a pod veškerým nátlakem, který se vytvořil v mé hlavě, se posadila zpět na gauč. Třásla jsem se a vzlykala. Zažívala jsem stejný stav jako tehdy, když mi umřela máma. Všechno bylo rázem jedno. Jako bych se ztratila.

Theo z nějakého důvodu neodešel. Když jsem zvedla hlavu, abych si utřela slzy, seděl přímo naproti mně. V dostatečné vzdálenosti. Jen seděl a koukal.

„Jestli chceš, můžu tě doprovodit do stáje,“ nabídl se, čemuž jsem už vůbec nerozuměla. Nějaké naše nešvary z minulosti šly stranou a já poraženě přikývla.

Se slovy „Jak je na tom?“ jsem přicházela k Rachelinu boxu. George se otočil, nejdřív nijak nereagoval. Možná se zlobil, možná litoval. Poté, co veterinář vyšel z boxu, promluvil.

„Praskla jí spěnka.“ V překladu řekl přesně to, co před malým okamžikem Theodor.

„Takže...“

Vnitřně mě to odrovnalo.

„Není to tvoje chyba,“ natáhl ke mně ruku, „spěnka musela být špatná ještě před startem.“

Pomalou jsem přikývla a zároveň vypukla v neskutečný brek. George mě k sobě přivinul a držel. Nejspíš bych bez něj upadla. Teď to myslím ve všech významech.

„Nedá se nic dělat,“ hladil mě po zádech. Nic svým soucitem nezměnil. Stejně jsem cítila vinu. Jenže slovo „kdyby“ ji neuzdraví.

Odtáhla jsem se a šla k Rachel. Nebyla to ona. Hlava svěřená tak nízko, že by bylo mnohem pohodlnější, kdybych si k ní dřepala. Začala jsem ji hladit, čímž jsem vlastně uklidňovala sebe samu. Pevně jsem stiskla její hřívku a doufala, že se ten bezmocný pocit za chvíli odplaví.

Do stáje přišel Ray. Sotva jsem postřehla, že tady do teď nebyl.

„Odvezu ji do Německa. Mám známého, který jí poskytne potřebnou péči.“

Další rána do srdce.

„Cože?“ nechápala jsem a zakryla si rukou pusou. George ke mně znovu přiskočil a obejmul mě. Já už nechtěla nic slyšet.

„Chci, aby zůstala doma,“ rozbřečela jsem se nanovo. V tuhle chvíli jsem byla příliš malá paní. To, co s Rachel bude, určuje Ray. Ať chci, nebo ne. A on své rozhodnutí nezměnil.

„Je to Rachel,“ snažila jsem se je přesvědčit, jak ji mám ráda. Jako by to snad nikdo nevěděl a jako by právě to byla rozhodující veličina. Nikoliv.

Opřená o Georgeovu hrud' s obličejem v dlaních jsem brečela, jako kdybych přicházela o každý kousek svého štěstí. Cítila jsem, jak se mi všechno ztrácí před očima. Včetně sebe.

„Běž do kamionu a odpočiň si,“ zašeptal George. Při tom mě už předával Theovi. Jako horký kus bramboru. Ano, George potřeboval zařídit spousty věcí, ale v ten moment jsem všechno vnímala záporně.

„Nejspíš je to další zkouška,“ zopakovala jsem větu, kterou občas říkala máma. Jako mladší mi pojem „zkouška“ nedával v životě smysl, jen ve škole. Jenže po tom, co se přihodilo, jak se smrtí mámy, tak se Swedenem, Theem, Veronikou, vlastně i Danem, porozuměla jsem. Život vás zkouší, dává vám lekce, které mají zničit každý kousek vás, vaši motivace, trpělivosti, vaši vůli. Mají za úkol sežrat každé pozitivum, které máte, a ukázat, že zase tak silní nejste. Stejně jako vám test při malé míře vědomostí ukáže, jak hloupí jste. Pokud chcete

uspět, musíte vědět. Pokud chcete zvládnout zkoušku, musíte jen vydržet. Nic víc, nic míň.

Vybrečela jsem se, což sice pomohlo, ale poté jsem neměla sílu vůbec na nic. George za mnou přišel do kamionu a chvíli jsme mluvili.

„Nemůžeš přestat, když jsi došla až sem,“ zdůraznil, jakoby znal mé plány.

„Nepřestanu. Jen to celé bez Rachel bude divné.“

„A co Mercedes? Buchman? Mc'Friday? Slowman?“

„No jo,“ odpověděla jsem dost namyšleně. Nejsem nevděčná. Pět koní? Kdo tohle má? Já jen, že Rachel... je prostě Rachel. S ní jsem se vždycky cítila tak správně. Bez obav. Plná nadějí. Šťastná. Mohla jsem se na ni vždy spolehnout. Ted' odjede. Šílenost.

„I tohle k jezdeckví patří,“ pokrčil rameny. George nikdy nehrál u koní na soucit. Radši mi věci říkal tak, jak jsou, než by živil zbytečné naděje.

„Nebavme se o tom. Je to tak, jak to je. Já budu závodit a Rachel se bude léčit. No a když budu mít hodně štěstí, tak se ke mně vrátí.“

„O tom nepochybuj,“ řekl a pohládl mě po vlasech.

Usmála jsem se.

„Zavolám Danovi,“ ukončila jsem tak naši konverzaci a odešla do zadní části kamionu, posadila se na zem a převyprávěla dnešní den Danovi. Nebyl sice přímo vedle mě, ale jeho slova měla opravdu velkou váhu.

V sobotu našťestí nikdo nestartoval. Ani Theo, ani já. Celý den se spalo. Teprve večer jsme vylezli z kamionu, abychom koně rozhýbali před zítřejšími soutěžemi.

Neděle začínala velice brzy, jelikož soutěže o hodinu posunuli. Sotva jsem dosedla do měkoučkého sedla, George začal udělovat rady do parkuru. Raději je zopakoval ještě u prohlídky, ale to jsem je už znala jako své boty. Vážně jsem dnes chtěla dokázat, jak Buchmana dokážu odjezdit. Včerejší odpočinek všem prospěl. Zejména já se cítila plná energie. Opravdu jsem chtěla hodit za hlavu to, co se stalo, a pokračovat s tím, co mám. Naděje tady pořád jsou. Mýlila jsem se. Tím, že přijdu o Rachel, nic končit nemusí. Pokud tedy sama nebudu chtít.

Zkrátila jsem otěže a nabídla ruku, aby se Buchman mírně rozcválal. Pořádně jsem stiskla stehna a pohodlně usedla do sedla. Když se objevil skok a já už předpokládala, co přijde, zůstala jsem v klidu. Buchman zbystril, ale když stále cítil dostatečný, ne moc velký ani ne moc malý kontakt v hubě, zůstal pod kontrolou. Hezky ke skoku přicválal a jednoduše vyskočil. Takhle jsem se snažila jet na každý skok. V jednom oblouku jsem se rozhodila a pustila ho dopředu, ale pak jsem se rychle vzpamatovala. Celou dobu funěl jako blázen a cválal s takovou silou, že pod námi duněla zem. Parkur jsme zajeli čistě. Se skvělým pocitem. Dokonce i obejmutí si ten osel zasloužil. Vysvitla naděje, že Buchman není peklo seslané do mého života.

S Georgem jsem mluvila až později, jelikož hned po mé jízdě spěchal za Theem na opravoviště. Ale byl nadšený. Opravdu byl.

V nedělní stopětadvacítce jsem měla všechny koně stejně jako dny předešlé. Po Buchmanovi šel Theův Emoušek, pak Rocher, Mercedes, Theův hřebec La Fie a někde ke konci Mc'Friday. Všechno z nějakého důvodu šlo. Kone spolupracovali a výborně skákali. Hlavně Buchman fungoval. Od té doby, co ho jezdím, jsem neměla tak skvělý pocit jako dnes. Opět jsem si potvrdila, že je vše v hlavě a je jen na nás, kam své myšlenky vyšleme. Kdybych dala větší váhu Rachelině ztrátě, nebudu se soustředit na ostatní koně a třeba zase tak dobře nedopadneme. Naše vnímání a pohled na situace jsou opravdu důležité.